

Ár 2013, föstudaginn 27. september er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Oddur Ólason.

Fyrir er tekið **mál nr. 59/2013**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 18. júní 2013, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 18. júní 2013. Kvörtunin er undirrituð af Sigurði Erlingssyni og árituð „samkvæmt umboði“. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 18. júní 2013, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dagsettu 16. júlí 2013. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 23. júlí 2013, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 27. september 2013.

II.

Málsatvik.

Þann 2. júlí 2007 voru kr. 2.800.000 millifærðar af bankareikningi sóknaraðila inn á reikning A. Samkvæmt upplýsingum varnaraðila var tilefni millifærslunnar kaup A og maka hennar á fasteign.

Í mars 2008 átti A í viðræðum við L um endurfjármögnun lána sinna. Viðræðurnar leiddu til þess að A færði launareikning sinn yfir til Sparisjóðsins og gerði afborgunarsamning þann 28. mars 2008 að fjárhæð kr. 260.000 vegna skuldar á kreditkort.

Þann 31. mars 2008 var skjalið „Til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga X“ undirritað. Samkvæmt skjalinu var greiðandi skuldabréfi að fjárhæð kr. 3.000.000 tilgreind A. Sóknaraðili og B voru tilgreind ábyrgðarmenn. Fram kom að meira en helmingi lánsfjár yrði varið til greiðslu á skuldum greiðanda eða annarra hjá Sparisjóðnum. Staðfestu ábyrgðarmenn að hafa fengið og kynnt sér bækling sparisjóðanna um sjálfskuldarábyrgðir. Óskuðu ábyrgðarmenn eftir því að greiðslugeta greiðanda yrði ekki metin og settu upphafsstafi sína við það val. Tiltekið var að greiðslumat færi ávallt fram ef lánsfjárhæð væri hærri en kr. 1.000.000. Tekið

var fram að greiðslumat tæki einvörðungu til könnunar á fjármálum greiðanda hjá Sparisjóðnum og uppflettingar í opinberri vanskilaskrá. Aðrar upplýsingar um fjárhagslega stöðu greiðanda hefði Sparisjóðurinn ekki undir höndum. Tekið var fram að jákvæð niðurstaða fæli ekki í sér tryggingu fyrir því að skuldari efndi skyldur sínar. Fram kom að niðurstaða greiðslumats benti til þess að greiðandi gæti efnt skuldbindingar sínar.

Þann 31. mars 2008 var skjalið „Niðurstaða greiðslumats“ undirritað. Óskuðu sóknaraðili og B eftir að gangast í ábyrgð fyrir A fyrir láni að fjárhæð kr. 3.000.000. Tiltekið var að niðurstaða greiðslumats benti til þess að lántakandi gæti efnt skuldbindingar sínar miðað við núverandi fjárhagsstöðu. Þá kom fram að meira en helmingi lánsfjár yrði varið til greiðslu á skuldum lántakanda hjá sparisjóðnum. Einnig var útdráttur úr 3. mgr. 4. gr. samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga. Staðfestu ábyrgðarmenn að þeir hefðu fengið og kynnt sér bækling um sjálfskuldarábyrgðir og lánsveð.

Þann 31. mars 2008 var skuldabréf nr. X, að fjárhæð kr. 3.000.000, gefið út af A til L. Varnaraðili hefur nú tekið yfir réttindi og skyldur L skv. skuldabréfinu. Sóknaraðili og B tókust á hendur sjálfskuldarábyrgð in solidum á láninu. Staðfestu þau með undirritun sinni að hafa kynnt sér efni skuldabréfsins og að þau gerðu sér grein fyrir í hverju ábyrgð þeirra væri fólgin og teldu hana samrýmast greiðslugetu sinni. Jafnframt að þau hefðu kynnt sér upplýsingabækling um ábyrgðir og efni gildandi samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga.

Fyrir liggur fjárhagsyfirlit á A sem ber með sér að hafa verið breytt 1. apríl 2008. Hreinar tekjur voru kr. 400.000 fyrir og eftir lánveitingu. Greiðslubyrði lána var kr. 16.000 fyrir og eftir lánveitingu, annar fastur kostnaður var kr. 128.600 fyrir og eftir lánveitingu og framfærslukostnaður var fyrir lánveitingu kr. 156.000 og eftir lánveitingu kr. 157.000. Afgangur var kr. 99.400 fyrir lánveitingu og kr. 98.400 eftir lánveitingu. Breyting á mánuði var kr. -1.000 og á ári kr. -12.000.

Nokkur tölvupóstsamskipti virðast hafa átt sér stað milli starfsmanns L og A vegna skuldabréfsins og gerð greiðslumats. Þann 27. mars 2008 sendi starfsmaður L tölvupóst til A þar sem fram kom að pabbi hennar hefði komið til að útbúa skuldabréf út af þremur milljónum. Þann 28. mars 2008 sendi A tölvupóst til starfsmanns L þar sem fram kom að laun eftir skatt væru kr. 400.000.

Eftir gerð skuldabréfsins áttu frekari tölvupóstsamskipti sér stað milli starfsmanns L og A. Þann 2. apríl 2009 spurði starfsmaður L hvort hann ætti að millifæra andvirði lánsins inn á pabba hennar og sagði hún hann eiga að gera það.

Þann 2. apríl 2008 voru kr. 2.916.575 millifærðar á reikning sóknaraðila frá A.

Þann 16. mars 2011 var skattlagning endurákvörðuð á A fyrir tekjuárin 2007 og 2008, vegna vantaldra tekna. Leiddi það til þess að stofn til útreiknings tekjuskatts og útsvars hjá skuldara varð töluvert hærri.

Fyrir liggja umboð, dags. 31. mars 2013, frá sóknaraðila og B til C. Eftirfarandi texti kemur fram í umboðunum: „Ég undirrituð veiti hér með C hjá D umboð til að fá afhend [sic] gögn og vinna að samningum um skuldbindingar mínar.“

Þann 30. maí 2013 barst varnaraðila beiðni um ógildingu á ábyrgð sóknaraðila og B á skuldabréfi nr. X. Þeirri beiðni hafnaði varnaraðili þann 18. júní 2013.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 18. júní 2013.

III.

Umkvörtunarefni.

Sóknaraðili krefst þess að ábyrgðarmenn, þau M og B verði leyst undan ábyrgð á skuldabréfi upphaflega frá L skuldabréf nr. X.

Sóknaraðili kveður varnaraðila ekki hafa farið að samkomulagi um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga við ábyrgðarveitinguna. Sóknaraðili telur að varnaraðili hafi kynnt rangt greiðslumat, þ.e. að greiðslumatið hafi ekki byggt á réttum gögnum. Staðan hafi í raun verið mun verri og skuldari hefði aldrei staðist greiðslumat ef réttar upphæðir hefðu verið til staðar.

Sóknaraðili bendir á að í fjárhagsyfirliti komi fram að skuldari hafi kr. 400.000 í tekjur á mánuði og greiðslubyrði lána sé kr. 16.000. Séu skattframtöl árána 2007 og 2008 skoðuð komi fram að launatekjur skuldara séu einungis um kr. 160.000 á mánuði. Á þessum tíma hafi hún verið að skilja við eiginmann sinn, vegna fjármálaóreiðu í fyrirtæki sem hann hafi rekið. Húseign þeirra hafi verið seld og hafi söluandvirðið allt farið í uppgreiðslu á skuldum. Hún hafi á þessum tíma verið fráskilin með fjögur börn á framfæri og hafi því verið með þunga skuldbindingu gagnvart þeim, greiða húsaleigu og upphald, auk þess að vera með vanskil á skuldum sem hún hafi tekið yfir eftir skilnaðinn. Sparisjóðurinn hafi verið tilbúinn til að skuldbreyta vanskilum sem hún hafi verið með, gegn því að foreldrar hennar ábyrgðust lánið. Því hafi þetta greiðslumat verið gert og virðist það þannig úr garði gert að hún stæðist matið, svo hægt væri að gefa út nýtt lán fyrir vanskilum og fá á það ábyrgðarmenn sem væru þá borgunarmenn fyrir því. Hefði greiðslumatið verið gert í samræmi við rétt gögn hefði A aldrei staðist matið. Það hljóti að vera á ábyrgð bankans að gefa út mat, sem byggt sé á réttum og viðurkenndum gögnum (launaseðlum, útskrift úr staðgreiðsluskrá, FE yfirliti o.fl.). A hafi farið í greiðsluaðlögun hjá umboðsmanni skuldara og niðurstaða þess hafi verið að hún væri með kr. -130.000 á mánuði, væri aðeins tekið tillit til neyslu og lágmarksskuldbindinga. Allar skuldir hennar hafi því verið felldar niður, ásamt þessari skuld við varnaraðila. Nú hafi varnaraðili ákveðið að krefja ábyrgðarmennina um greiðslu á skuldinni sem hafi verið blekkir til að skrifa undir með því að gefa út rangt greiðslumat sem kynnt hafi verið fyrir þeim.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að kröfu sóknaraðila verði vísað frá. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Til þrautavara krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað að því er varðar ógildingu á ábyrgð B.

Aðalkrafa varnaraðila um frávísun byggir á 7. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Til rökstuðnings aðalkröfu sinni bendir varnaraðili á að samkvæmt kvörtun og fyrirliggjandi gögnum sé það C sem leggi fram kvörtunina fyrir hönd sóknaraðila og B á grundvelli umboðs „*til að fá afhend [sic] gögn og vinna að samningum um skuldbindingar*“ þeirra. Varnaraðili telur að innan þess umboðs, sem C hafi verið veitt, rúmist ekki heimild til að bera mál undir úrskurðarnefndina fyrir hönd umboðanda hans, sbr. skýrt orðalag umboðanna. Liggi því ekkert fyrir um heimild C til að leggja fram þá kvörtun, sem mál þetta byggir á. Sé C því kominn út fyrir ramma umboðs síns. Telur varnaraðili því að vísa beri málinu frá á grundvelli bersýnilegs umboðsskorts C.

Fallist úrskurðarnefndin ekki á aðalkröfu varnaraðila um frávísun málsins gerir varnaraðili þá kröfu til vara að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili byggir varakröfu sína um höfnun í fyrsta lagi á því að forveri hans hafi staðið rétt að gerð greiðslumatsins, það sé byggt á réttum upplýsingum m.a. um tekjur skuldara, og niðurstaða þess hafi því verið rétt. Í þessu sambandi bendir varnaraðili á að farið hafi verið að öllu leyti að ákvæðum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga við veitingu lánsins og stofnun ábyrgðarinnar. Það sé óumdeilt milli aðila að upplýsingar um tekjur skuldara hafi stafað frá henni sjálfri. Engin ástæða hafi verið fyrir varnaraðila að efast um þær upplýsingar þar sem þær hafi verið í fullu samræmi við þær tekjur sem komið hafi fram á launareikningi skuldara.

Varnaraðili bendir á að í rökstuðningi fyrir kvörtun sinni taki sóknaraðili fram að ef „*skoðuð eru framtöl ársins 2007 og 2008 kemur fram að launatekjur skuldara [...] eru einungis um 160.000 krónur á mánuði.*“ Varnaraðili telur þessa fullyrðingu sóknaraðila ranga og fái enga stoð í gögnum málsins. Á þessum tíma hafi sóknaraðili stundað sjálfstæðan atvinnurekstur við sölu á heilsuvörum og þá hafi henni einnig borist mánaðarlegar greiðslur frá Tryggingastofnun ríkisins. Þann 16. mars 2011 hafi verið endurákvarðaður skattur sem skuldara hafi borið að greiða fyrir tekjuárin 2007 og 2008, en skv. skattframtali sem sóknaraðili hafi lagt fram hafi heildartekjur skuldara árið 2008, þegar lánveiting hafi átt sér stað verið kr. 9.932.410 eða kr. 827.700 á mánuði fyrir skatt. Raunverulegar tekjur skuldara hafi því verið mun hærri á þeim tíma sem lánveiting hafi átt sér stað en sóknaraðili haldi fram.

Varnaraðili telur því að forveri hans hafi að öllu leyti farið eftir ákvæðum samkomulagsins, enda hafi hann framkvæmt greiðslumat á skuldara, þrátt fyrir ósk ábyrgðarmanna um annað, birt ábyrgðarmönnum greiðslumatið og afhent þeim upplýsingabækling um sjálfskuldarábyrgðir. Jafnframt bendir varnaraðili á að það hafi ekki verið og sé ekkert óeðlilegt við að greiðslumat byggji á gögnum sem komin séu frá skuldara, enda sé það sérstaklega tekið fram í niðurstöðu greiðslumatsins.

Varnaraðili bendir á að hafi ætlun og vilji aðila að samkomulaginu verið sá að öll gögn sem byggt væri á við gerð greiðslumats væru til komin vegna einhliða rannsóknar fjármálafyrirtæka á stöðu skuldara hefði slíkt verið tekið sérstaklega fram í samkomulaginu, sem sé af augljósum ástæðum ekki gert. Telur varnaraðili því ljóst að greiðslumatið hafi byggt á réttum gögnum sem hafi m.a. verið komin frá skuldaranum sjálfum og sýnt fram á jákvæða greiðslugetu hennar.

Varnaraðili bendir þó á að greiðslumatið sé haldið þeim annmörkum að í forsendum þess sé ekki gert ráð fyrir greiðslubyrði af hinu umþrætta láni. Í því sambandi bendir varnaraðili þó á að niðurstaða greiðslumatsins hefði verið sú sama, þ.e. jákvæð, og ef sú greiðslubyrði hefði verið í forsendum greiðslumatsins, enda hafi greiðslumatið verið jákvætt um kr. 98.400 og greiðslubyrði af láninu mest verið kr. 83.292. Greiðslumatið hefði því að minnsta kosti alltaf verið jákvætt um kr. 15.108. Þar sem að niðurstaða greiðslumatsins hefði hvort eð er verið jákvæð verði að telja að það sé alfarið í höndum sóknaraðila að sýna fram á að þessir annmarkar hefðu haft áhrif á ákvörðun hans og B um að gangast í ábyrgð á skuldabréfi nr. X á þann hátt að ábyrgð þeirra á skuldinni sé ógildanleg. Varnaraðili telur ekkert fram komið sem bendi til slíks og þá telur varnaraðili jafnframt að gögn málsins bendi eindregið til þess að hin breytta niðurstaða hefði engu skipt um ákvörðun sóknaraðila að takast á hendur ábyrgðina.

Þá bendir varnaraðili á að markmið samkomulagsins hafi verið að gera ábyrgðarmönnum ljóst hvort að skuldari hefði bolmagn til að standa við skuldbindingar þær sem ábyrgðarmenn ábyrgðust greiðslu á og að lánveitingar skyldu miðast við greiðslugetu skuldara, sbr. 1. gr. samkomulagsins. Verði að telja að forveri varnaraðila hafi að öllu leyti starfað samkvæmt ákvæðum samkomulagsins og í samræmi við markmið þess, enda hafi greiðslumat verið framkvæmt og niðurstaða þess verið rétt og jákvæð m.v. raunverulega fjárhagsstöðu skuldara. Sóknaraðila og B hafi verið kynnt þessi niðurstaða greiðslumatsins og hafi þeim verið heimilt að kynna sér öll þau gögn sem greiðslumatið hafi byggt á, sbr. V. skilmála skjalsins „Til ábyrgðarmanna fjárskuldbindinga“. Þá virðist þessi þáttur ekki hafa skipt þau máli, enda hafi aldrei komið athugasemd frá þeim vegna þessa, hvorki við bankann eða í kvörtun sóknaraðila í þessu máli, sem skýrist sennilega af því að niðurstaða greiðslumatsins hefði alltént verið sú sama.

Þá bendir varnaraðili jafnframt á að sóknaraðili og B hafi bæði óskað eftir því að skuldari yrði ekki greiðslumetinn. Þá virðist sóknaraðili hafi ýtt á eftir lánveitingunni og að hún gengi í gegn sem allra fyrst, sbr. tölvupósta frá 28. mars 2008. Á grundvelli þess telji varnaraðili að sóknaraðili og B hefðu gengist í ábyrgð fyrir skuldabréfi nr. X, hvernig sem niðurstaða greiðslumatsins kynni að verða, en það renni enn fremur stöðum undir að hinn ofangreindi annmarki á greiðslumatinu, sem ekki hafi haft áhrif á jákvæða niðurstöðu þess skipti þau ekki máli.

Vísar varnaraðili jafnframt til þess að sóknaraðili og B, sem hjón, hafi haft fjárhagslegan ávinning af lánveitingunni. Varnaraðili bendir á að andvirði skuldabréfs nr. X hafi verið ráðstafað inn á reikning sóknaraðila, þ.e. það hafi verið notað til uppgreiðslu á eldra láni sem sóknaraðili hafi veitt skuldara þann 2. júlí 2007. Telur varnaraðili því einsýnt að sóknaraðili og B hefðu tekist á hendur ábyrgð fyrir skuldabréfi nr. X, þrátt fyrir að forsendur þess kynnu að hafa breyst. Fjárhagslegur ávinningur sóknaraðila af lánveitingunni og sjálfskuldarábyrgð sé bersýnilegur. Í því samhengi telur varnaraðili að sóknaraðili beri alfarið sönnunarbyrðina fyrir því að sanna að niðurstaða greiðslumatsins hefði skipt einhverju fyrir ákvörðun hans að takast á hendur ábyrgðina. Með útgáfu skuldabréfs nr. X hafi sóknaraðili hins vegar fengið kröfu sína greidda að fullu og hafi því verið í betri stöðu en ef lánveitingin hefði ekki farið fram. Telur varnaraðili því allar líkur á því og ekkert bendi til annars en að sóknaraðili og B hefðu tekist á hendur ábyrgð á skuldabréfi nr. X, sama hver niðurstaða greiðslumats væri. Í ofangreindu samhengi bendir varnaraðili á að fjárhagslegur ávinningur sóknaraðila af lánveitingunni hafi verið bersýnilegur og í því samhengi eigi smávægilegar breyttar forsendur ekki að hafa áhrif á gildi ábyrgðarinnar, en slíkt gengi óumdeilanlega í berhögg við tilgang og markmið samkomulagsins. Í ofangreindu samhengi vísar varnaraðili til 2. mgr. 2. gr. laga nr. 32/2009 um ábyrgðarmenn en þar komi fram að þau lög gildi ekki um ábyrgðir í þeim tilvikum þar sem ábyrgð sé í þágu fjárhagslegs ávinnings ábyrgðarmanns. Meginreglur kröfuréttarins um kröfuábyrgðir leiði að mati varnaraðila til sömu niðurstöðu.

Varnaraðili vísar til þess að ábyrgð sóknaraðila og B verði ekki ógilt á grundvelli samkomulagsins einvörðungu. Þrátt fyrir það vísi sóknaraðili ekki til 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa. Þá telur varnaraðili að framangreind umfjöllun hans sýni fram á að ekki sé tilefni til ógildingar á ábyrgð sóknaraðila og B á þeim grundvelli. Því til rökstuðnings vísar varnaraðili sérstaklega til þess að forveri hans hafi fylgt ákvæðum samkomulagsins hvarvetna og hafi starfað í samræmi við markmið þess, þar sem greiðslumat hafi verið framkvæmt á

aðalskuldara, ábyrgðarmönnum kynnt jákvæð niðurstaða þess ásamt upplýsingabæklingi um sjálfskuldarábyrgðir og þeim kynnt að meira en helmingi lánsfjár yrði varið til uppgreiðslu eldri lána. Þá bendir varnaraðili jafnframt á að það virðist sem sóknaraðili hafi sjálfur ýtt á eftir því að lánveiting til skuldara gengi í gegn sem fyrst, sbr. tölvupósta 27. mars og 28. mars 2008, sem kunni að skýrast af því að andvirði skuldabréfsins hafi verið greitt inn á reikning sóknaraðila. Einnig hafi sóknaraðili og B haft færi á því að kynna sér þau gögn sem greiðslumatið hafi byggt á og koma með athugasemdir að á því stigi áður en þau hafi tekist á hendur ábyrgð á skuldabréfi nr. X. Forveri varnaraðila hafi ekki ýtt með nokkru móti á eftir lántökunni, enda sé ljóst að hún hafi eingöngu verið gerð í þeim tilgangi að skuldari greiddi upp skuld sína við sóknaraðila.

Í ljósi allra ofangreindra atriða krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Fallist úrskurðarnefndin ekki á ofangreindar kröfur varnaraðila er þess krafist til þrautavara að kröfum sóknaraðila verði hafnað að því er varðar ábyrgð B. Þessu til rökstuðnings vísar varnaraðili til þess að sóknaraðili sé einn tilgreindur sem kvörtunaraðili og sé þar ekki vísað frekar til B. Þrátt fyrir að meðal fylgigagna sé umboð frá B til handa C, sem varnaraðili telji þó ekki taka til þess að leggja fram kvörtun fyrir úrskurðarnefndina, þá sé kvörtunin sjálf þannig úr garði gerð, að B virðist ekki vera aðili að kvörtuninni og þar með málinu. Telur varnaraðili því að fallist úrskurðarnefndin ekki á fyrri kröfur hans, skuli kröfu sóknaraðila vera hafnað, að því er varðar ógildingu á ábyrgð B. Að ofangreindu virtu fæst ekki séð að C [sic] hafi lögvarða hagsmuni af því að krefjast þess að ábyrgð B verði ógilt.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi sjálfskuldarábyrgða sóknaraðila og B á skuldabréfi nr. X, útgefnu af A til L.

Á kvörtunareyðublaði til nefndarinnar eru upplýsingar um þann sem ber fram kvörtun en undir liðnum „Fullt nafn“ er sóknaraðili tilgreindur en ekki B. Ekki fæst séð að sóknaraðili hafi lögvarða hagsmuni af því að fá sjálfskuldarábyrgð B fellda úr gildi, sbr. t.d. úrskurð úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki nr. 1/2010. Krafa af þessu tagi verður að stafa frá ábyrgðarmanninum sjálfum til að komast að. Í ljósi þessa verður ekki hjá því komist að vísa kröfu varðandi sjálfskuldarábyrgð B frá nefndinni.

Að fenginni þessari niðurstöðu verður fjallað um kvörtun sóknaraðila, sem lögð er fram af C í umboði sóknaraðila. Í umræddu umboði kemur eftirfarandi fram: „Ég undirrituð [sic] veiti hér með C hjá D umboð til að fá afhend [sic] gögn og vinna að samningum um skuldbindingar mínar.“ Samkvæmt því hefur C ekki umboð til að leggja mál sóknaraðila fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, en með því að leggja mál fyrir úrskurðarnefndina er hvorki óskað eftir afhendingu gagna né unnið að samningum um skuldbindingar sóknaraðila. Gerði varnaraðili athugasemdir við umboð C, með bréfi, dags. 16. júlí 2013. Í framhaldinu voru athugasemdirnar sendar sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dags. 23. júlí 2013, og gafst C því færi á að leggja fram fullnægjandi umboð. Umboð til C til meðferðar máls sóknaraðila fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki barst ekki.

Í ljósi framangreinds er ljóst að C hefur ekki umboð til að leggja mál fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki og verður því ekki hjá því komist að vísa kröfu sóknaraðila frá úrskurðarnefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Máli sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 27. september 2013.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Oddur Ólason